

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Bc. Petrou Kořínkovou v právní věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted],
bytem [redacted],
zastoupeného Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem se sídlem Na Sadech
2033/21, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429,
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, za kterou jedná Úřad pro
zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží
390/42, 128 00 Praha 2,

o náhradu újmy způsobené při výkonu veřejné moci v celkové výši 235 537,70 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradu vynaložených hotových výdajů částku 4 065,20 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 113 392 Kč od 23. 10. 2018 do 30. 1. 2019 a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 4 065,20 Kč od 23. 10. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu vynaložených hotových výdajů dále částku 4 508,20 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 4 508,20 Kč od 23. 10. 2018 do zaplacení, **se zamítá.**

- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu částku 130 964,30 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 130 964,30 Kč od 23. 10. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradu nemajetkové újmy částku 96 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 104 000 Kč jdoucí od 23. 10. 2018 do 30. 1. 2019 a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 96 000 Kč od 23. 10. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradu nákladů tohoto řízení ve výši 75 664,80 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u podepsaného soudu dne 23. 10. 2018 domáhal, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 453 483,70 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 23. 10. 2018 do zaplacení. Tato částka představovala náhradu škody v podobě vynaložených hotových výdajů v souvislosti s trestním stíháním žalobce ve výši 121 965,40 Kč, dále náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu ve výši 131 518,30 Kč a přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 200 000 Kč. Svůj nárok žalobce odůvodnil tím, že dne 29. 3. 2011 bylo Policií ČR, SKPV Odboru hospodářské kriminality, Krajského hospodářství policie Jihočeského kraje v Českých Budějovicích vydáno usnesení č.j. KRPC-641/TC-2010-020080 o zahájení trestního stíhání pro zvlášť závažný zločin podvodu podle ust. § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017, č.j. 6 To 78/2016 byl žalobce zproštěn podané obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích a u nepatrné části stíhaného jednání (u jediného dílčího útoku původně stíhaného pokračujícího trestného činu podvodu) bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017, sp. zn. 6 To 78/2016 trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu promlčení. Žalobce podal proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost a v průběhu celého trestního řízení se hájil a využíval zákonné možnosti v rámci svého práva na obhajobu. Výše uvedenými rozhodnutími odvolacího soudu bylo pravomocně projednáno a ukončeno trestní stíhání vůči žalobci takovým způsobem, který dle názoru žalobce vzhledem k absenci pravomocného odsuzujícího rozsudku zakládá odpovědnost státu za škodu za vzniklou újmu. Žalobce tedy svůj nárok odůvodňuje ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a žádá náhradu majetkové újmy spočívající v nákladech jím vynaložených na jeho obhajobu, samotných hotových výdajích, které v souvislosti s trestním stíháním vynaložil (cestovní výdaje k úkonům trestního řízení a náklady znaleckého posudku), domáhá se též přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dle ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Co se týče nákladů na obhajobu v trestním řízení, jde o náklady za obhajobu vykonávanou obhájcem Mgr. Petrem Smejkalem, evidenční číslo ČAK 9201, který žalobce obhajoval od počátku až do konce trestního stíhání a za služby spojené s obhajobou si vyúčtoval odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 131 518,30 Kč jako mimosmluvní odměnu v souladu s ustanoveními vyhlášky č. 177/1996 Sb. Vlastní hotové výdaje představují hotové výdaje spojené s nutnou dopravou žalobce k úkonům trestního řízení, když žalobce k dopravě k těmto úkonům použil osobní motorové vozidlo VW Touareg, RZ [REDAKCE], které bylo ve vlastnictví společnosti JH Cargo s.r.o., IČ: 28108205. Společnost vyúčtovala žalobci fakturou č. 18190004 částku 13 065,40 Kč, k níž byl předložen i rozpis jednotlivých cest žalobce, kdy vyúčtovaná částka představuje v podstatě jen náhradu cestovních výdajů spočívající ve spotřebovaných pohonných hmotách a v náhradě určené podle příslušných předpisů o cestovních náhradách. V rámci vlastních hotových výdajů žalobce dále zaplatil částku ve výši 108 900 Kč, a to za znalecký posudek vypracovaný znaleckým ústavem Česká znalecká, a.s., který žalobce zadal za účelem své obhajoby v odvolacím řízení. V důsledku závěrů tohoto znaleckého posudku došlo ke zproštění obžaloby před odvolacím soudem, žalobce má proto za prokázané, že šlo o náklad účelně

vynaložený. Dále si žalobce jako přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v souladu s ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb. nárokuje částku ve výši 200 000 Kč, neboť se domnívá, že v tomto případě nelze nemajetkovou újmu nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Vzniklou nemajetkovou újmu žalobce spatřuje zejména v následujících okolnostech: 1) v dehonestaci a stigmatizaci osoby žalobce, neboť jeho jméno bylo dotčeno nejen v občanském životě, ale rovněž mu trestní stíhání způsobovalo újmu v podnikatelských aktivitách, neboť žalobce a jím zastoupené podnikatelské subjekty byly postaveny do role podnikatelů úmyslně neplnících převzaté závazky, 2) žalobce byl nezákonným trestním stíháním zasažen rovněž v osobní a rodinné sféře, kdy došlo k výraznému narušení soukromého a zejména rodinného života natolik, že se od žalobce odvrátila jeho nejbližší rodina (zejména jeho synové a manželka) a jeho manželství bylo poté, co trvalo 32 let v červenci roku 2017 rozvedeno. Trestní stíhání vedlo i k psychickým problémům žalobce, neboť tento od roku 2011 žil v obavě, že ačkoliv nic nespáchal, hrozí mu nepodmíněný trest odnětí svobody na dobu nejméně 5 let, když v říjnu roku 2015 mu byl takový trest, byť nepravomocně soudem prvního stupně uložen a dále mu byla uložena povinnost nahradit škodu v několika milionové výši, přestože žalobce se osobně zadlužil a na záchranu společnosti, prostřednictvím které měl podvádět, vynaložil více než 18 milionů Kč ze svých výlučných prostředků a prostředků společného jmění manželů, což byl i jeden z důvodů rozvodu jeho manželství; 3) žalobce spatřuje značnou újmu rovněž v délce trestního stíhání, kdy toto bylo vedeno od 29. 3. 2011 do 20. 11. 2017, tedy déle než 6 let a 7 měsíců. Zvýšenou majetkovou újmu spatřuje žalobce rovněž v souvislosti se skutečností, že již v řízení před soudem prvního stupně byla zcela evidentní změna důkazní situace, v důsledku které měl nalézací soud dospět k úplně jiným právním závěrům, než které učinil ve svém rozsudku, jak konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2017. Žalobce se proto domnívá, že při zohlednění průměrné délky života muže v České republice, která je okolo 73 let, z toho zhruba 40 let v produktivním věku, je délka trestního stíhání skoro 1/6 celého produktivního života žalobce a i s přihlédnutím k tomuto hledisku je tvrzená vzniklá nemajetková újma délkou trestního stíhání umocněna. Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že zásah do všech sfér jeho života byl natolik významný, že jako přiměřené zadostiučinění se jeví částka ve výši nejméně 200 000 Kč, která je touto žalobou požadována jako přiměřené zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu. Dopisem ze dne 17. 4. 2018 doručeným žalované dne 20. 4. 2018 se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce obrátil na žalovanou (Ministerstvo spravedlnosti ČR) se žádostí o náhradu škody způsobenému v uvedeném řízení, přičemž tuto škodu specifikoval totožně jako v podané žalobě a rovněž prokázal. Ministerstvo spravedlnosti ČR mělo žalobcem uplatněný nárok projednat nejpozději do 20. 10. 2018, respektive do 22. 10. 2018. Žádost však do dne podání žaloby projednána nebyla.

2. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila tak, že k projednání žádosti žalobce došlo dne 25. 1. 2019. Žalovaná po projednání předmětné žádosti konstatovala, že v předmětném řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 zákona č. 82/1998 Sb., požadovaná náhrada škody a přiměřené zadostiučinění však nebyla žalobci poskytnuta v požadované výši. Žalovaná poskytla žalobci odškodnění ve výši 217 392 Kč představující vlastní cestovné žalobce v částce 4 492 Kč, náklady na vypracování znaleckého posudku v částce 108 900 Kč a přiměřené zadostiučinění v částce 104 000 Kč, ve zbytku byla žádost žalobce zamítnuta. K jednotlivým nárokům žalobce uvedla žalovaná následující: 1) v případě náhrady nákladů vynaložených na obhajobu žalobce bylo žalované předloženo potvrzení právního zástupce o úhradě obhajoby ze dne 7. 1. 2018, které však žalovaná považuje za naprosto nedostačující, neboť toto neozřejmuje skutečný vznik škody v majetkové sféře žalobce. Žalovaná proto dne 22. 11. 2018 vyzvala žalobce k doplnění žádosti o doklad zaplacení právních služeb (výpisem z účtu či příjmovým pokladním dokladem), tento však ke dni vypracování stanoviska ničeho nepředložil. Co se týče výše vynaložených nákladů, tak zde činí žalovaná nespornou odměnu za právní služby v celkové výši 113 619 Kč včetně DPH, v případě cestovného činí žalovaná nespornou částku 12 626,32 Kč včetně DPH a v případě náhrady za promeškaný čas cestou činí žalovaná nespornou částku ve výši 5 808 Kč včetně DPH;

2) v případě nákladů za vypůjčení vozidla žalovaná neuznává nárok žalobce na náhradu amortizace vozidla, neboť dle názoru žalované pojem amortizace představuje pouze fiktivní částku sloužící pro účely účetnictví, nikoli částku představující skutečnou škodu. Žalovaná má proto zato, že žalobce jako soukromé osobě, která dobrovolně využila své soukromé vozidlo k dopravě k orgánům činným v trestním řízení, amortizace vozidla nenáleží. Žalovaná dále rozporuje cestovné k poradám s advokátem v Praze ve dnech 23. 11. 2016 a 11. 1. 2017, neboť tyto nejsou uvedeny v potvrzení o konaných poradách, které bylo k žádosti přiloženo, a tyto nepředchází ani žádnému úkonu ve věci. K otázce nákladů na vypracování znaleckého posudku žalovaná shledala, že se jedná o účelně vynaložené náklady ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a proto žalobci přiznala požadovanou částku za vypracování znaleckého posudku; 3) v případě nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání žalovaná zvážila povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře stíhané osoby, tedy žalobce, a konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Za vydání tohoto nezákonného rozhodnutí se žalovaná omluvila. V souvislosti s požadavkem na přiznání přiměřeného zadostiučinění v peněžité formě žalovaná shledala důvody k přiznání tohoto zadostiučinění v peněžité výši, avšak nikoliv ve výši požadované, ale pouze ve výši 104 000 Kč. Žalovaná má zato, že tvrzení musí být dostatečně prokázána, což v tomto případě žalovaná neshledala. Žalobce se dle názoru žalované ve své žádosti i žalobě pouze obecně vyjadřuje ve smyslu vzniku nemajetkové újmy a k zásahu do jeho osobního života, rodinného života a poškození pověsti, avšak nijak nedokládá tato svá tvrzení, a to ani příčinnou souvislost a skutečný vznik nemajetkové újmy v souvislosti s vedeným trestním stíháním proti jeho osobě, ač k tomuto byl ze strany žalované vyzván. Žalovaná rovněž upozornila na skutečnost, že v případě tvrzení o porušení pověsti žalobce, tak tyto činí spornými, neboť žalobce byl zproštěn z důvodů, že skutek se stal, ale není trestným činem. Je tedy zřejmé, že společnost, kvůli níž byl žalobce stíhán, skutečně měla finanční problémy a dlužila většímu množství věřitelů. Porušení pověsti žalobce tak dle názoru žalované nelze připisovat výhradně předmětného trestnímu řízení. Žalovaná proto shledala částku ve výši 1 300 Kč za měsíc trestního stíhání jako přiměřenou zjištěným skutečnostem. Z výše uvedených důvodů proto žalovaná navrhuje, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

3. Žalobce ve své replice ze dne 8. 2. 2019 vzal částečně zpět žalobu, co do části jistiny ve výši 113 392 Kč u uplatněného nároku v podobě vynaložených hotových výdajů a rovněž částečně vzal zpět žalobu co do části jistiny ve výši 104 000 Kč u uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy. Následně na jednání dne 8. dubna 2019 vzal žalobce částečně zpět žalobu i ve výroku II. týkajícího se náhrady nákladů na obhajobu, co do částky 554 Kč s příslušenstvím.
4. Ve své replice ze dne 8. 2. 2019 žalobce uvedl, že plnění žalované je plněním opožděným, a že této vznikla povinnost plnit uplynutím 6 měsíců od okamžiku, kdy dne 20. 4. 2018 požádal žalobce o projednání jeho nároku. Lhůta k plnění tak dle žalobce uplynula dne 20. 10. 2018, respektive dne 22. 10. 2018, a proto byla žalovaná v období od 23. 10. 2018 do 31. 1. 2019 v prodlení, za které žalobci náleží zákonný úrok z prodlení tak, jak jej uplatnil v podané žalobě. K neoprávněnosti nároku žalobce na náhradu nákladů na amortizaci vozidla společnosti JH Cargo, s.r.o., kterou žalobce této společnosti uhradil, žalobce uvedl, že považuje za zcela zřejmé, že použitím vozidla při v žalobě uvedených cestách se toto vozidlo opotřebilo, tudíž se snížila jeho věcná hodnota, čímž vznikla žalobci, resp. společnosti JH Cargo, s.r.o., reálná věcná škoda. Dle žalobce je tedy rozumné analogicky aplikovat náhradu opotřebení vozidla vycházející z paušalizované hodnoty jeho opotřebení i na vozidlo použité žalobcem, byť nepoužité pro potřeby zaměstnavatele, ale pro potřeby žalobce samotného. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 11. 2017, č.j. 22 Co 1489/2017-261, v němž odvolací soud tento nárok v obdobném případě přiznal. Na uvedený rozsudek žalobce odkázal již v otázce prokázání vzniku škody v majetkové sféře žalobce ve vztahu k zaplacení nákladů na obhajobu. Žalobce má proto zato, že písemnou kvitancí vystavenou obhájcem dostatečně prokázal vznik újmy ve své majetkové

sféře, a proto svůj nárok považuje za důvodný. Co se týče otázky přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu zde žalobce při jejím vyčíslení vycházel z nejbližše srovnatelné věci, a to věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 27 C 99/2015, a dále z věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 12 C 257/2016. Žalobce si je vědom, že při porovnání s oběma uvedenými případy se v nyní posuzovaném případě nejednalo o věc, která by byla natolik medializována, na druhou stranu však trestní stíhání žalobce trvalo o více než dva roky déle, byl ohrožen srovnatelným trestem odnětí svobody a trestní stíhání zasáhlo i do jeho rodinného života v podobě rozvodu manželství. Obdobně jako v uvedených případech žalobci hrozila povinnost k náhradě škody v mnoha miliónové výši. Na rozdíl od výše uvedených případů však byl žalobce soudem prvního stupně uznán vinným, což nepochybně zvýšilo intenzitu zásahu do jeho psychické sféry.

5. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 4. 2019 uvedla, že setrvává na svém vyjádření a má zato, že potvrzení právního zástupce o úhradě obhajoby ze dne 7. 1. 2018 je naprosto nedostačující a neozřejmuje skutečný vznik škody v majetkové sféře žalobce. V tomto směru žalovaná rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 28 Cdo 995/2011 ze dne 18. 7. 2012 a několik rozsudků Městského soudu v Praze. Žalovaná má rovněž zato, že žalobce neposkytl součinnost potřebnou ke splnění dluhu, a proto se tato nemohla dostat ani do prodlení s plněním náhrady škody.
6. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu:
7. Usnesením ze dne 29. března 2011, č.j. KRPC-641/TČ-2010-020080, bylo policejním orgánem PČR, SKPV Odboru hospodářské kriminality, Krajského hospodářství policie Jihočeského kraje v Českých Budějovicích zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zvláště závažného zločinu podvodu dle ust. § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku.
8. Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 2. října 2015, č.j. 17 T 13/2012-5321 má soud za prokázané, že žalobce byl tímto rozsudkem odsouzen k trestu odnětí svobody na 5 let, trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 4 let a dále mu byla uložena povinnost nahradit poškozeným škodu způsobenou trestným činem. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. listopadu 2017, sp. zn. 6 To 78/2016 byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť odvolací soud shledal, že skutek, pro který byl žalobce trestně stíhán, se stal, ale není trestným činem. U jediného dílčího útoku původně stíhaného pokračujícího trestného činu podvodu bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017, sp. zn. 6 To 78/2016 trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu promlčení. Ve výše uvedeném rozsudku ze dne 20. listopadu 2017, sp.zn. 6 To 78/2016 Vrchní soud v Praze uvedl, že již v průběhu řízení před soudem prvního stupně měl Krajský soud dostatek důkazů ke korekci obžaloby, zejména ve vztahu k určení okamžiku, kdy se společnost JHT měla dostat do úpadku formou platební neschopnosti a s tím související zásadní skutečností, zda a od kdy měl a mohl obžalovaný (žalobce) dospět k závěru o nereálné perspektivě dalšího fungování společnosti. Krajský soud však skutečnosti vyplývající ze závěrů znaleckého posudku hodnotil pouze jako účetní záležitost a setrval na původních skutkových závěrech vyplývajících z obžaloby. Z provedeného dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že nelze konstatovat, že by si obžalovaný (žalobce) v době obchodování s poškozenými byl, respektive mohl být vědom tak negativní finanční situace společnosti JHT, aby mu tato bránila v plnění jeho závazků ve lhůtě splatnosti a tím se na úkor poškozených úmyslně obohacovat. Negativní finanční situaci ve společnosti JHT nezaznamenaly ani osoby odborně zdatné v oblasti účetnictví firem, ani faktoringová společnost v rámci pravidelných kontrol ve společnosti JHT, a to dříve, než v prosinci 2009 z důvodu exekuce na majetek společnosti JHT. Není proto možné učinit závěr, že by obžalovaný (žalobce) v inkriminované době vnímal finanční situaci a v možné další fungování společnosti nereálně a závazky za tuto společnost přijímal v úmyslu je nehradit a uvést tímto jednáním poškozené v omyl.

9. Žalobce byl v trestním řízení zastoupen obhájcem Mgr. Petrem Smejkaem, který žalobci vyúčtoval náklady na obhajobu dle advokátního tarifu (zjištěno z vyúčtování mimosmluvní odměny a náhrady hotových výdajů za obhajobu ze dne 7. 1. 2018) ve výši 131 518,30 Kč. Z potvrzení o úhradě obhajoby má soud za prokázané, že žalobce obhájci uhradil odměnu za obhajobu a náhradu hotových výdajů ve výši 131 518,30 Kč tak, jak tato byla vyúčtována.
10. Žalobce k dopravě k úkonům trestního řízení použil osobní motorové vozidlo VW Touareg, RZ [REDAKCE], které bylo ve vlastnictví společnosti JH Cargo, s.r.o., IČ: 28108205, která žalobci vyúčtovala náhradu cestovních výdajů spočívající ve spotřebovaných pohonných hmotách a v náhradě určené dle příslušných předpisů o cestovních náhradách v celkové výši 13 065,40 Kč, a to fakturou č. 18190004, k níž byl přiložen i rozpis jednotlivých cest. Předmětnou fakturu žalobce uhradil dne 14. 4. 2018 (zjištěno z faktury – daňového dokladu č. 18190004 a pokladního daňového dokladu č. 18 HP 00029).
11. Svůj nárok na náhradu škody a požadavek nepřiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu uplatnil žalobce u žalované dopisem svého právního zástupce ze dne 17. 4. 2018, na který žalovaná reagovala stanoviskem ze dne 25. ledna 2019, v němž žalobci sdělila, že mu byla přiznána náhrada v celkové výši 217 392 Kč (zjištěno ze žádosti o náhradu škody při výkonu veřejné moci ze dne 17. 4. 2018 a stanoviska Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 25. 1. 2019).
12. Z výslechu žalobce soud zjistil, jak žalobce pociťoval probíhající trestní řízení ve svých osobních sférách, a to jak v oblasti rodinného života, tak i v životě pracovním. Před zahájením trestního stíhání byl žalobce pozitivně vnímanou osobou v rámci občanského života i života pracovního, aktivně se podílel na sportovních aktivitách svých třech synů a byl činný i v rámci záležitostí města. V obchodních vztazích byl po zahájení trestního stíhání u svých obchodních partnerů veden k tomu, aby podepisoval prohlášení, že není odsouzen, ani obžalován. V rámci rodinných vztahů došlo k rozkolu, dva synové se odstěhovali ze společného domu a manželství žalobce bylo před skončením trestního stíhání v červenci roku 2017. Žalobce dále uvedl, že město, ve kterém žije, není velké a informace jako je zahájení trestního stíhání se zde rychle šíří, o svém trestním stíhání se dozvídal i od jemu zcela neznámých osob.
13. Z rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 11. července 2017 č. j. 4 C 122/2017 – 10 bylo zjištěno, že manželství žalobce bylo rozvedeno (pravomocně ke dni 26. 7. 2017) bez zjišťování příčin rozvratu.
14. Z protokolu o výslechu obviněného ze dne 10. 6. 2011 a protokolu o hlavním líčení ze dne 5. 8. 2013 byl zjištěn zdravotní stav žalobce v době vedení trestního stíhání.
15. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OŠZVVM“) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
16. Podle ust. § 1 odst. 3 OŠZVVM stát hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu. Podle ust. § 2 OŠZVVM se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.
17. Podle ust. § 3 OŠZVVM stát odpovídá za škodu, kterou způsobil státní orgán.
18. Podle ust. § 5 OŠZVVM stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním; b) nesprávným úředním postupem.
19. Podle ust. § 6 odst. 1 OŠZVVM ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách jednají jménem státu ministerstva a jiné ústřední správní úřady.

20. Podle ust. § 6 odst. 2 OŠZVVM je úřadem podle odst. 1 Ministerstvo spravedlnosti, došlo-li ke škodě v občanském soudním řízení nebo v trestním řízení.
21. Podle ust. § 7 odst. 1 OŠZVVM právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
22. Podle ust. § 8 OŠZVVM nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán (odst. 1). Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku (odst. 2). Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení a jiný procesní prostředek k ochraně práva; s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce (odst. 3).
23. Podle ust. § 14 OŠZVVM nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 (odst. 1). Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu (odst. 3).
24. Podle ust. § 15 OŠZVVM přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do 6 měsíců od uplatnění nároku (odst. 1). Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen (odst. 2).
25. Dle ust. § 31 OŠZVVM náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu (odst. 1). Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána (odst. 2). Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (odst. 3).
26. Podle ust. § 31a OŠZVVM bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2).
27. V souladu s výše uvedenými ustanoveními zákona OŠZVVM, je podmínkou vzniku odpovědnosti státu existence nezákonného rozhodnutí, vznik škody a existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. V případě žalobce je nutné jako nezákonné rozhodnutí posoudit usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, a to v souladu s výkladem Nejvyššího soudu provedeným v rozsudku sp.zn. 30 Cdo 265/2012 ze dne 25. 9. 2012. Podle zmíněného rozsudku je totiž „ustálenou soudní praxí, že podle OŠZVVM odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání“. K tomuto lze odkázat i na nález Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2012 sp.zn. IV.ÚS 3846/11, podle kterého je

nezákonnost trestního stíhání zpravidla konstatována až jeho pravomocným zastavením nebo zproštěním obžaloby.

28. Žalobce byl v posuzovaném případě zproštěn podané obžaloby rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017, sp.zn. 6 To 78/2016 s odůvodněním, že jeho jednání není trestným činem. U jediného dílčího útoku původně stíhaného pokračujícího trestného činu podvodu bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017, sp.zn. 6 To 78/2016 trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu promlčení. Je proto dán odpovědnostní titul státu v souladu s OŠZVVM, ostatně i sama žalovaná v tomto ohledu odpovědnost státu uznala. V souladu s ust. § 14 OŠZVVM uplatnil žalobce svůj nárok nejprve u žalované. Po uplynutí 6 měsíců ode dne uplatnění tohoto nároku u žalované, když nárok žalobce nebyl ze strany žalované plně uspokojen (nebyl ke dni podání žaloby ze strany žalované ani projednán), se žalobce v souladu s ust. § 15 OŠZVVM domáhal uspokojení svého nároku u soudu.
29. K výroku I. a II. rozsudku: Žalobce se svou žalobou domáhal náhrady hotových výdajů, které představovaly náklady na znalecký posudek a náklady na cestovné žalobce. Na nárok vzniklý v souvislosti se zadáním a vypracováním znaleckého posudku bylo žalovanou plněno v plné výši po podání žaloby a rovněž žalovaná částečně plnila také na náhradu cestovného žalobce. Žalovaná rozporovala přiznání náhrady za amortizaci vozidla a rovněž náklady na cesty na poradu s právníkem do Prahy dne 23. 11. 2016 a dne 11. 1. 2017. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu považuje soud sazbu základní náhrady představující opotřebení vozidla za hotový výdaj, který žalobci náleží, neboť není pochyb o tom, že cestami bylo předmětné vozidlo opotřebováno, a toto opotřebení bylo žalobci rovněž vyúčtováno. Žalobci byla proto tato náhrada přiznána. V otázce náhrady hotových výdajů žalobce soud žalobě nevyhověl v části vztahující se ke dvěma cestám do Prahy za účelem porady s právníkem dne 23. 11. 2016 a 11. 1. 2017, neboť nebyla prokázána souvislost obou cest s jakýmkoli úkonem. Pakliže se jednalo o poradu s druhým právním zástupcem tak, jak žalobce uvedl ve svém účastnickém výslechu, uvedl rovněž, že náklady spojené se zastupováním druhým obhájcem nejsou v podané žalobě nárokovány. Z uvedených důvodů proto soud v této části nárok žalobce na náhradu hotových výdajů spojených s trestním stíháním žalobci nepřiznal.
30. K výroku III. rozsudku: Žalobce se domáhal náhrady škody v souladu s ust. § 31 OŠZVVM představující náklady vynaložené na obhajobu žalobce v trestním řízení tak, jak tyto byly vyúčtovány obhájcem Mgr. Petrem Smejkalem v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb. Po částečném zpětvzetí co do částky 554 Kč, kdy tento rozdíl vycházel z odlišného způsobu výpočtů v případě cestovních náhrad, učiněném na jednání dne 8. dubna 2019, byla výše nákladů vynaložených na obhajobu žalobce mezi stranami nesporná. Sporné mezi stranami však bylo, zda žalobce dostatečně prokázal vznik škody ve své majetkové sféře v podobě nákladů na obhajobu. Žalovaná se nespokojila s potvrzením o úhradě nákladů obhajoby tak, jak toto bylo vystaveno obhájcem žalobce dne 7. 1. 2018. Soud tedy tento důkaz pokládá za prohlášení věřitele o tom, že dluh byl uhrazen. Na daný případ je nutno aplikovat občanský zákoník ve znění do 31. 12. 2013, a to na základě ust. § 3079 zákona č. 89/2012 Sb., podle kterého právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. K porušení právní povinnosti došlo vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce dne 29. 3. 2011. Dle dosavadní právní úpravy tedy ust. § 569 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 platí, že věřitel je povinen vydat dlužníkovi na jeho požádání písemné potvrzení o tom, že dluh byl zcela nebo z části splněn. Dle názoru soudu a rovněž soudu odvolacího je takové potvrzení vystavené obhájcem žalobce Mgr. Petrem Smejkalem dne 7. 1. 2018 potvrzením zcela splňujícím podmínky ust. § 569 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., soud tedy má za prokázané, že došlo ke vzniku škody v majetkové sféře žalobce, a proto žalobci přiznal právo na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu v částce 130 964,30 Kč tak, jak bylo žádáno.

31.K výroku IV. rozsudku: Žalobce žalobou uplatňoval rovněž svůj nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 200 000 Kč. S ohledem na skutečnost, že strana žalovaná v rámci projednání věci po podání žaloby žalobci přiznala přiměřené zadostiučinění ve výši 104 000 Kč, setrval žalobce na svém nároku co do zaplacení zbylých 96 000 Kč s příslušenstvím s tím, že dle jeho názoru omluva žalované spolu se zaplacením částky ve výši 104 000 Kč se mu nejeví jako dostatečná. Nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy je uplatněn v souladu s ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb. O existenci samotného nároku žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění nebylo mezi účastníky sporu, sporná však zůstala výše přiměřeného zadostiučinění, které by žalobci takto mělo být poskytnuto. Žalovaná setrvala na svém stanovisku, když uvedla, že dle jejího názoru je poskytnutí částky ve výši 104 000 Kč dostačujícím zadostiučiněním. Dle ust. § 31a OSZVVM se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. S ohledem na okolnosti případu má soud zato, že v posuzovaném případě musí být zadostiučinění poskytnuto v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva není dostačující. Je nepochybné, že k porušení práva došlo, když bylo vydáno proti žalobci nezákonné rozhodnutí – usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobce uvedl, že nemajetkovou újmu v tomto případě spatřuje v dehonestaci svého jména, stigmatizaci jeho osoby, když žalobce byl trestním stíháním dotčen nejen v občanském životě, ale rovněž v podnikatelských aktivitách a v životě rodinném. V souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp.zn. 30 Cdo 1684/2010 a dále rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 je ust. § 31a zákona č. 89/1998 Sb., na základě kterého dochází k odškodnění nemajetkové újmy normou s relativně neurčitou hypotézou, která vyžaduje, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady, zákon nevymezuje žádnou hranici pro určení výše zadostiučinění. Soud je povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou zejména závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 je nutné zvážit především dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života apod. Dle uvedeného rozhodnutí je nutné posoudit při rozhodování o výši přiměřeného zadostiučinění v případě zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem následující kritéria: 1) povahu trestní věci, a to zejména s ohledem na závažnost trestného činu kladeného osobě poškozeného za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení vedené proti ní negativně vnímá, dále s ohledem na hrozbu trestního postihu (druh a výši trestu) a případného společenského odsouzení, 2) délku trestního řízení, čímž se zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek poškozeného v důsledku vedeného trestního řízení trval, 3) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, tj negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti poškozeného jednotlivce, narušení ve sféře profesní, soukromé nebo rodinné. Výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce je ohraničeno maximálně dobou trvání řízení. V posuzovaném případě trestní stíhání žalobce trvalo 6 let a téměř 8 měsíců (od 29. 3. 2011, kdy bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání, do 20. 11. 2017, kdy byly vydány usnesení a rozsudek Vrchního soudu v Praze, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby). Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka Tábor ze dne 2. 10. 2015, č.j. 17 T 13/2012 jako soudem prvního stupně nepravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 5 let a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 4 let a žalobci byla uložena povinnost k náhradě škody, když bylo konstatováno, že celková škoda způsobená jeho jednáním

dosáhla výše nejméně 8 590 569,01 Kč. Žalobci byla za celou dobu trestního stíhání vyplacena žalovanou jako přiměřené zadostiučinění částka ve výši 104 000 Kč. Soud toto při posuzování případu zohlednil, je však názoru, že je nutné dále zohlednit i jiné skutečnosti, díky kterým je vyplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 104 000 Kč nedostatečné. K tomu soud uvádí následující:

32. Žalobci v případě jeho pravomocného odsouzení hrozil vysoký trest odnětí svobody v rozsahu 5 až 10 let, zákaz výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech a rovněž náhrada vysoké škody. Újma způsobená žalobci byla jistě o to vyšší, že tento byl, byť nepravomocně, jak je uvedeno výše, odsouzen soudem prvního stupně. Soud rovněž zohlednil skutečnost, že v průběhu trestního stíhání žalobce nedošlo k omezení jeho osobní svobody. Soud má zato, že trestní stíhání žalobce vzhledem k obtížnosti a rozsahu dokazování trvalo přiměřenou dobu, bylo však v části svého trvání vyvoláno nesprávným posouzením důkazní situace soudem prvního stupně, jak vyplývá z obsahu odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Z účastnického výslechu žalobce vyplynulo, že žalobce byl osobou aktivně se podílející na záležitostech města a rovněž na sportovních aktivitách. Přestože žalobci není známo, odkud byly informace o jeho trestním stíhání čerpány, v rámci Jindřichova Hradce se velmi rychle rozšířily. Žalobce se tak dozvídal o svém trestním stíhání i od lidí, které neznal. Jeho známí se ho stranili a obchodní partneři v něho ztráceli důvěru, neboť trestní stíhání souviselo s jeho podnikáním. Trestní stíhání mělo rovněž dopad na rodinný život žalobce, neboť jeho synové se od něho začali odvracet, dva se odstěhovali ze společného domu a jeho manželství trávající 32 let bylo soudem v červenci roku 2017 rozvedeno. Příčiny rozvratu manželství žalobce spatřuje zejména v okolnostech spojených s trestním stíháním, neboť do předmětné společnosti investoval 18 miliónů korun z rodinných peněz za účelem záchrany této společnosti, a proto je zřejmé, že došlo k rozporům v rámci rodiny v situaci, kdy v souvislosti s tímto jednáním byl žalobce trestně stíhán. Je rovněž zcela přirozené, že žalobce v situaci, kdy byl ohrožen vysokým trestem odnětí svobody a současně povinností k náhradě škody v nemalé výši, nebyl schopen se zcela zapojovat do rodinného života a zejména pak plánovat rodinné aktivity a výlety s manželkou, což nepochybně mělo vliv na rozvrat manželství, když toto bylo rozvedeno v červenci roku 2017, tedy po více než 6 letech trestního stíhání. Je současně z okolností trestního stíhání zřejmé, že toto mělo zásadní dopad rovněž na podnikání žalobce jako zdroj jeho obživy, neboť bylo vedeno právě v souvislosti s jeho podnikatelskou činností a rozsudkem soudu prvního stupně mu byl dokonce uložen zákaz výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstev v trvání 4 let, který mohl mít zásadní dopad na budoucí výdělečnou činnost žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že rodinné vztahy žalobce a jeho synů byly narušeny již samotným trestním stíháním, žalobce nenavrhl svědecké výpovědi jako důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud proto v posuzovaném případě vycházel zejména ze skutečností vyplývajících z průběhu samotného trestního stíhání a z rozhodnutí, která byla v rámci trestního stíhání žalobce vydána a z účastnické výpovědi žalobce. Soud při svém rozhodování nenalezl případ shodný s posuzovaným případem. Obě rozhodnutí (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 11. 2017 č. j. 22 Co 1489/2017 – 261 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2017 č. j. 7 Co 134/2017 – 358), na která bylo odkazováno žalobcem, se od posuzovaného případu liší zejména medializací obou trestních stíhání, jak uvedl sám žalobce. S přihlédnutím k povaze trestní věci, k délce trestního stíhání a především k dopadům trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, když žalobce byl trestním stíháním zasažen ve všech sférách svého života po dobu 6 let a více než 7 měsíců, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, co do částky 96 000 Kč s příslušenstvím, a proto žalobě v této části vyhověl.
33. Žalobci soud přiznal rovněž zákonný úrok z prodlení, a to z částky přiznané na náhradu vynaložených hotových výdajů, z náhrady nákladů vynaložených na obhajobu a z částky 96 000 Kč přiznané na náhradu nemajetkové újmy. Nárok žalobce na úrok z prodlení v zákonné výši vyplývá z ust. § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Při stanovení

počátku běhu úroku z prodlení soud vycházel z povinnosti žalované projednat nárok žalobce v zákonné šestiměsíční lhůtě. S ohledem na to, že ve stanovené zákonné lhůtě k projednání věci žalovanou nedošlo, byl žalobci úrok z prodlení přiznán i z částky, na kterou již žalovanou bylo plněno, neboť tato plnila po lhůtě.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 146 odst. 2 o.s.ř. Žalovaná částečně plnila v celkové výši 217 392 Kč po uplynutí půlroční lhůty v době po podání žaloby, zavinila tedy svým chováním v této části zastavení řízení. Ve zbylé části měl žalobce neúspěch pouze v nepatrné části týkající se přiznání náhrady hotových výdajů, žalobci proto byla přiznána plná náhrada nákladů řízení. Tato byla v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu, sp.zn. 25 Cdo 3974/2015 vypočtena ze základu tarifní hodnoty částky ve výši 453 483,70 Kč, tedy z částky, která byla žalobci přiznána, a to za období od převzetí zastoupení až do právní moci částečného zastavení řízení, po právní moci usnesení č.j. 14 C 47/2018-105 ze dne 5. března 2019, kterým došlo k částečnému zpětvzetí návrhu v důsledku plnění ze strany žalované, byla tarifní hodnotou částka 236 091,70 Kč. Na jednání dne 8. dubna 2019 vzal právní zástupce žalobce zpět část žaloby týkající se nákladů vynaložených na obhajobu, a to co do částky 554 Kč, čímž byla pro závěr řízení tarifní hodnota ponížena na částku 235 537,70 Kč. Soud proto žalobci přiznal náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a dále odměnu za 4 úkony právní služby (přípravu a převzetí zastoupení, předžalobní výzva k plnění, sepis žaloby a repliku žalobce ze dne 8. 2. 2019) v souladu s ust. § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. po 10 140 Kč za úkon, dále pak 1 úkon právní služby (účast na jednání dne 8. 4. 2019) po 9 260 Kč za úkon a dále 1 úkon právní služby (účast na jednání dne 13. 5. 2019) v hodnotě 9 260 Kč za úkon. V rámci odměny právního zástupce žalobce byl rovněž přiznán nárok na 6 režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. Právní zástupce žalobce osvědčil, že je plátcem DPH, náhrada nákladů byla tedy navýšena o 21 % DPH dle zákona č. 235/2004 Sb. Celkem tedy byla žalobci přiznána na náhradu nákladů řízení částka 75 664,80 Kč.
35. O lhůtě k plnění rozhodl soud v souladu s ust. § 160 o.s.ř., kdy k žádosti žalované se souhlasem žalobce stanovil pro plnění lhůtu 15 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce.

České Budějovice 23. května 2019

Mgr. Bc. Petra Kořínková v.r.
samosoudkyně